

Č. 9118.

Zaměstnanci veřejní. — Učitelstvo: I. Předpisu § 2 stěhovacího normálu z r. 1804 o tom, že úředník přeložený z moci úřední, který přeložením získal in utili, nemá dostati stěhovací náhrady, nelze použítí v případě příkázání na substituci. — II. Výnos zem. škol. rady v Praze ze dne 25. května 1920 č. II A:2030 o nárocích učitelů škol národních na požitky při služebních cestách mimo vlastní působiště nemá povahu samostatně normotvornou, nýbrž uvádí jen ve známost učitelstva předpisy úřednické, které podle § 10 par. zák. platí také pro učitele.

(Nález ze dne 14. března 1931 č. 3502).

Prejudikatura: Boh. A 8708/30.

Věc: Malvina H. v H. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o cestovné a diety.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka byla jako definitivní učitelka obecné školy v R. přikázána na dobu potřeby na občanskou školu v H. Její žádosti za náhradu diet a cestovného za dobu substituce v H. v době od 16. září 1919 do 30. června 1920 a od 1. září 1921 do 31. října 1921 zšr v Praze rozhodnutími z 2. června a ze 6. června 1922 nevyhověla, poněvadž st-lka zmíněným služebním příkázáním získala na požitcích a nemá proto nárok na diety a cestovné. Když min. škol. obě tato rozhodnutí výnosem z 28. února 1925 zrušilo pro vady řízení, rozhodla zšr výnosem z 12. března 1925 znovu ve věci a opět nevyhověla žádostem za přiznání cestovného a stravného v uvedených dobách, poněvadž žadatelka svůj nárok neuplatnila v předepsané lhůtě 14denní ve smyslu dvor. dekretu z 5. prosince 1826 a výnosu min. fin. ze 6. února 1869 č. 3962 z r. 1868, a tudíž nároku na jich přiznání pozbyla. St-lčin rekurs byl rozhodnutím min. škol. z 12. května 1925 zamítnut z důvodů rozhodnutí zšr-y s tím podotknutím, že předpisy o lhůtě k předkládání žádosti za náhradu cestovních výloh a diet nejsou pouhými interními pokyny nadřízených úřadů vůči úřadům podřízeným, nýbrž mají ráz závazných ustanovení i pro strany, pro něž jich nezachování jest spojeno ztrátou nároku na jakékoliv odškodné.

Toto rozhodnutí bylo nálezem nss-u z 2. prosince 1926 č. 24990 zrušeno pro nezákonnost, poněvadž 14denní propadná lhůta neplatí pro předkládání likvidací stran diet učitele z příčiny substituce. V důsledku toho zrušilo min. škol. výnosem ze 7. ledna 1927 rozhodnutí zšr-y z 12. března 1925, načež zšr rozhodnutím z 9. dubna 1927 žádostem Malviny H. za přiznání cestovného a stravného za dobu substituce v H. od 16. září 1919 do 30. června 1920 a od 1. září 1921 do 31. října 1921 opět nevyhověla, jelikož by st-lka, poněvadž byla do H. toliko přikázána a nikoli přeložena, měla nárok na cestovné a stravné, kdyby tu nebylo okolností tento nárok vylučujících; takovou okolností jest

však, že žadatelka získala příkázáním na občanskou školu na svých příjmech, ježto za uvedenou dobu obdržela požitky učitelky občanské školy; nemá tudíž nároku na cestovné a stravné za uvedenou dobu podle ustanovení oběžníku zšr-y z 25. května 1920 č. II A-2030 odd. V. bod 4. Proti tomuto rozhodnutí podala st-lka znova odvolání, které bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů zšr-y.

Proti tomu byla podána stížnost, o níž nss takto uvážil:

V daném případě jde o uplatňovaný nárok st-lčin na náhradu diet a cestovného v letech 1919, 1920 a 1921, tedy za dobu nezměněné platnosti zák. č. 274/19. Podle § 10 odst. 2 tohoto zákona »nárok na pravidelné diety, na cestovné a náhradní (substituční) poplatky při služebním výkonu mimo vlastní působišťe, jakož i na náhradu výloh stěhovacích, se řídí předpisy vydanými o tom pro státní úředníky«. Uplatňovaný nárok st-lčin nutno tedy posuzovati podle »předpisů vydaných pro státní úředníky«; z toho jde, že oběžníku zšr-y v Praze z 25. května 1920 č. II A-2030, Věstník vládní pro školství obecné, ročník 1920, část X., č. 45, nelze přikládati povahu samostatně normotvornou, nýbrž toliko povahu kompilační a evidenční, povahu výnosu, který shrnuje a ve známost učitelstva a zúčastněných kruhů uvádí předpisy úřednické o »nárocích na požitky za služební cesty mimo vlastní působišťe« (viz nadpis cit. oběžníku).

Přijav za své odůvodnění obsažené v rozhodnutí zšr-y, neuznal žal. úřad st-lkou uplatňovaný nárok jedině z toho důvodu, že st-lka získala příkázáním na občanskou školu na svých příjmech, ježto za uvedenou dobu obdržela požitky učitelky občanské školy. Žal. úřad, resp. zšr, dovolávají se ustanovení oddílu V. bodu 4. cit. oběžníku z roku 1920, kde se praví, že učitel nemá nároku na diety ani jiné náhrady cestovní, získá-li přeložením na svých příjmech. Uvedené ustanovení míní patrně uvést v patrnost předpis dekretu dvorské komory ze 13. září 1804, sbírky polit. zákonů svazek 22, č. 31, tak zvaného stěhovacího normálu, kde se v § 2 stanoví, že úředníci, kteří byli přeloženi ex officio a získali in utili, nemají podle obecného pravidla obdržeti náhradu. Uvedený předpis zbavující nároku na náhradu výloh stěhovacích platí tudíž jen pro případy přeložení, jak ostatně také cit. oběžník zšr-y na uvedeném místě výslovně uvádí (arg. slova »získá-li přeložením na svých příjmech«).

V daném případě však nešlo o »přeložení«, nýbrž — jak zřejmo z vylíčeného děje, zejména také z obsahu rozhodnutí zšr-y z 9. dubna 1927 (arg. slova »žadatelka získala příkázáním na občanskou školu«) — o pouhé příkázání k substituci; nelze tedy nárok st-lkou vznesený posuzovati podle cit. dvor. dekretu z r. 1804 a nelze zamítnutí žádosti její opíratí o uvedený předpis § 2 stěhovacího normálu.

Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss (srov. též nál. Boh. A 8708/30).